

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Janou Volkovou ve věci

žalobce: **V. L. D.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
t. č. pobytem ZZC Vyšní Lhoty 234, 739 21, Vyšní Lhoty
zastoupen Mgr. Ing. Tomášem Tillmannem, advokátem
sídlem Vrázova 1324/40, 703 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra – Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 2023, č. j. OAM-1519/BA-BA07-VL18-PS2-2023,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 2023, č. j. OAM-1519/BA-BA07-VL18-PS2-2023, **se ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalobci **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- III. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Odměna a náhrada hotových výdajů ustanoveného zástupce žalobce Mgr. Ing. Tomáše Tillmanna, advokáta, **se určuje** částkou ve výši 3 400 Kč a bude mu

vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný rozhodnutím o nepropuštění ze zařízení pro zajištění cizinců ze dne 22. 12. 2023, č. j. OAM-1519/BA07-VL18-PS2-2023, (dále jen „napadené rozhodnutí“), rozhodl tak, že je žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, nadále zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu je doba trvání zajištění stanovena do 28. 4. 2024. Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojl žalobou, ve které namítal, že neexistují individuální, objektivní a oprávněné důvody pro jeho zajištění. Žalobce proto navrhoval, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k novému projednání.

II. Napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

2. Krajské ředitelství policie hl. města Prahy rozhodnutím ze dne 31. 10. 2023, č. j. KRPA-362568-10/ČJ-2023-000022-ZZC (dále jen „rozhodnutí o vyhoštění“), rozhodlo tak, že se podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999, o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) žalobce zajišťuje za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění cizince byla stanovena podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.
3. Žalobce dne 1. 11. 2023 požádal o udělení mezinárodní ochrany.
4. Rozhodnutím o zajištění v zařízení pro zajištění cizinců ze dne 3. 11. 2023, č. j. OAM-1519/BA-BA07-VL18-PS-2023, rozhodl žalovaný tak, že je žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a že ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu je doba trvání zajištění stanovena do 28. 4. 2024. S tímto rozhodnutím byl žalobce seznámen dne 6. 11. 2023. Ze správního spisu se nepodává, že by žalobce brojl proti tomuto rozhodnutí žalobou.
5. Následně byl žalobce předvolán k pohovoru ve věci mezinárodní ochrany a vyzván k poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Pohovor a poskytnutí údajů se uskutečnilo dne 9. 11. 2023, jak vyplývá z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a dokumentu poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu z téhož dne.
6. Součástí správního spisu je žádost žalobce o přezkum důvodů trvání zajištění a návrh na vydání zvláštního opatření ze dne 13. 11. 2023, dle razítka bylo toto podání doručeno žalovanému dne 27. 11. 2023.
7. Dne 22. 12. 2023 žalovaný vydal napadené rozhodnutí, jímž o žádosti žalobce rozhodl tak, že je žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, nadále zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu je doba trvání zajištění stanovena do 28. 4. 2024.

8. Z protokolu o předání rozhodnutí odboru azylové a migrační politiky MV ČR ve věci žádosti o propuštění ze ZZC se podává, že napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 10. 1. 2024.

III. Žaloba

9. Žalobce napadenému rozhodnutí vytýkal rozpor se základními zásadami činnosti správních orgánů podle správního řádu, čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech. Měl za to, že žalovaný nesprávně rozhodl o zvláštních opatřeních podle § 47 zákona o azylu. Žalobce nemá zájem mařit průběh řízení o mezinárodní ochraně a jeho snahou je pobyt v České republice legalizovat. Žalobce žil v České republice již přes 30 let, dříve měl udělen trvalý pobyt a pobýval na území České republiky legálně. Má v České republice syna, se kterým má dobrý vztah a jsou se synem na sebe vázáni. V České republice je žalobce plně asimilovaný, hovoří česky, je mu blízká česká kultura a zvyky, má zde plno přátel a ekonomické vazby. Na území republiky má zajištěno ubytování na privátní adrese. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nepřihlédl k tomu, že se žalobce blíží k věku zranitelné osoby.
10. Žalobce dále namítal, že se žalovaný nezabýval individuálními, objektivními a oprávněnými důvody pro zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Pouze paušálně a formalisticky konstatoval, že nic nenasvědčuje tomu, že by žalobce poskytoval nadále součinnost v rámci správního řízení. S tímto závěrem žalobce nesouhlasil.
11. Žalobce navrhoval, aby krajský soud žalobě přiznal odkladný účinek, ustanovil mu advokáta a nařídil ve věci jednání.

IV. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že je z napadeného rozhodnutí jasně seznatelné, z jakých podkladů správní orgán vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Správní orgán v napadeném rozhodnutí popsal skutkový stav a zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů shledal naplnění podmínek pro zajištění žalobce v řízení pro zajištění cizinců stanovených v § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný posoudil všechny uvedené skutečnosti týkající se žalobce a jeho dosavadního pobytu na území České republiky a dospěl k závěru, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo jej pozdržet. Žalovaný přezkoumatelným způsobem uvedl jednotlivé skutečnosti z předchozí pobytové historie žalobce, ze kterých vycházel, a které nenasvědčují tomu, že by se jednání žalobce mělo do budoucna zásadním způsobem měnit. V případě žalobce nelze přistoupit k uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu a rovněž délka zajištění je přiměřená.
13. Žalovaný postupoval v souladu s právními předpisy, proto navrhoval, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Posouzení věci soudem

14. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 46a odst. 8 zákona o azylu).
15. O žalobě krajský soud rozhodl podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. bez nařízení ústního jednání.

16. Krajský soud se nejprve zabýval rozsahem přezkumu žaloby. Postupoval v souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora EU ze dne 8. 11. 2022 o předběžné otázce ve spojených věcech C 704/20 a C-39/21, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*. Z něho je nutno dovozovat, že správní soud je povinen při přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince přihlížet i k vadám a nezákonnostem rozhodnutí, které zjistí sám, bez ohledu na námitky uplatněné žalobcem. V řízení o přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince se proto s ohledem na specifika institutu zajištění *neuplatní* pravidlo soudního přezkumu v *mezích uplatněných žalobních bodů* (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a správní soud je oprávněn, resp. povinen identifikovat případné další nezákonnosti zajištění (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2022, č. j. 34 Az 36/2022-32, č. 4439/2022 Sb. NSS). Tyto závěry lze vztáhnout na rozhodnutí o propuštění ze zařízení podle § 46a zákona o azylu, v uvedených intencích tak krajský soud přistoupil k posouzení zákonnosti rozhodnutí o nevyhovění žádosti o propuštění ze zařízení.
17. Žaloba je **důvodná**.
18. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může ministerstvo v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.
19. Podle § 46a odst. 10 zákona o azylu, ve znění do 30. 6. 2023, *ministerstvo po dobu platnosti rozhodnutí o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění zkoumá, zda důvody zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany trvají. Ministerstvo při vydání rozhodnutí o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany poučí o jeho právu požádat o opětovné posouzení důvodů zajištění, a to po uplynutí 1 měsíce ode dne nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva nebo, podal-li proti tomuto rozhodnutí žalobu, ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o žalobě.*
20. Podle § 46a odst. 10 zákona o azylu, ve znění od 1. 7. 2023, *ministerstvo po dobu platnosti rozhodnutí o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění zkoumá, zda důvody zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany trvají. Ministerstvo při předání rozhodnutí o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany poučí o jeho právu požádat o propuštění. Žádost o propuštění je žadatel o udělení mezinárodní ochrany oprávněn podat nejdříve po uplynutí 15 dnů ode dne nabytí právní moci posledního rozhodnutí ministerstva nebo soudu k zajištění, podle toho, které rozhodnutí nabylo právní moci později; to platí i pro podání opakované žádosti o propuštění.*
21. V posuzované věci žalobce využil svého práva a dne 27. 11. 2023 doručil žalovanému žádost o přezkum důvodů trvání zajištění a návrh na vydání zvláštního opatření. Podle názvu žádosti žalobce žádal o opětovné posouzení důvodů trvání svého zajištění podle § 46a odst. 10 zákona o azylu, ve znění platném do 30. 6. 2023.
22. Zákonem č. 173/2023 Sb., kterým se mění zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen

„zákon č. 173/2023 Sb.“), došlo však ke změně § 46a odst. 10 zákona o azylu. Žadatel tak od 1. 7. 2023 již nežádá o opětovné posouzení důvodů zajištění, ale má právo podat žádost o propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců. Žalovaný v posuzované věci správně vycházel z obsahu žádosti a posoudil ji jako žádost o propuštění dle novelizovaného § 46a odst. 10 zákona o azylu. Důvodová zpráva k zákonu č. 173/2023 Sb. uvádí: „podobně jako v zákoně o pobytu cizinců na území České republiky navrhuje se oproti stávající úpravě flexibilnější řešení, kdy bude žadatel o mezinárodní ochranu oprávněn kdykoliv (tedy v souladu s požadavky mezinárodně právních závazků, kterými je Česká republika vázána) požádat o propuštění, resp. o povolení vstupu na území. Rovněž je reagováno na nálezy Ústavního soudu České republiky Pl. ÚS 12/19 ze dne 19. července 2022, kde Ústavní soud reagoval na návrh na zrušení tohoto ustanovení. Ústavní soud sice neshledal důvody pro zrušení této části zákona o pobytu cizinců, nicméně nad rámec uvedl, že si dokáže představit v tomto ohledu právní úpravu vstřícnější. Nově tedy bude možné podat žádost o propuštění ze zařízení vždy nejdříve po uplynutí 15 dnů ode dne nabytí právní moci posledního rozhodnutí správního orgánu nebo soudu. Bude tak zajištěna potřebná periodicita přezkumu rozhodnutí o zajištění“. Novela provedená zákonem č. 173/2023 Sb. toliko posílila ochranu žadatele, jelikož nyní má možnost žádat o přezkum důvodů svého zajištění prostřednictvím žádosti o propuštění opakovaně, vždy 15 dnů od nabytí právní moci posledního rozhodnutí ministerstva či soudů o zajištění. Vlastní povaha žádosti se však nemění, cílem obou žádostí bylo posoudit, zda pro zajištění žadatele nadále existují důvody či nikoli.

23. Žalovaný o žádosti o propuštění rozhodl dne 22. 12. 2023; napadené rozhodnutí tak vydal 25 dnů po podání žádosti. Žalobci napadené rozhodnutí doručil až 10. 1. 2024, tedy za dalších 19 dnů. Žalobce tak měl možnost se s napadeným rozhodnutím seznámit 44 dnů po podání žádosti o propuštění. Krajský soud se proto – aniž by to žalobce namítal – v souladu se shora zmiňovaným rozsudkem Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, nejprve zabýval včasností napadeného rozhodnutí. Musel posoudit, zda byl žalovaný oprávněn rozhodnout a doručit žalobci napadené rozhodnutí ve shora vypočtené lhůtě.
24. Krajský soud zjistil, že v zákoně o azylu není výslovně upravena lhůta k rozhodnutí o propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců. Otázkou lhůty pro vydání rozhodnutí podle § 46a odst. 10 zákona o azylu, avšak ve znění do 30. 6. 2023, se soudy rozhodující ve správním soudnictví již zabývaly, konkrétně v rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 3. 2023, č. j. 62 Az 5/2023-21, publ. ve Sb. NSS pod č. 4486/2023. S ohledem na shora uvedené závěry, tedy že žádost o opětovné posouzení důvodů zajištění a žádosti o propuštění vycházejí ze stejných východisek a mají stejnou povahu, krajský soud i ohledně rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení podle § 46a odst. 10 zákona o azylu (ve znění od 1. 7. 2023) plně vycházel z výše specifikovaného rozsudku Krajského soudu v Ostravě. Z něj se podává: „jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany zajištěný v zařízení pro zajištění cizinců požádá o opětovné posouzení důvodů zajištění podle § 46a odst. 10 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je třeba o jeho žádosti rozhodnout podle § 46a odst. 4 téhož zákona nejpozději do 5 dnů od dne podání žádosti; zároveň mu musí být rozhodnutí v téže lhůtě doručeno“.
25. V odůvodnění rozsudku Krajský soud v Ostravě vysvětlil, že řízení o žádosti cizince podle § 46a odst. 10 zákona o azylu „je svým obsahem co do povinnosti správního orgánu posoudit důvody k zajištění cizince obdobné řízení o „přezajištění“ cizince podle § 46a odst. 4 zákona o azylu. Cizinec totiž v době podání žádosti je již zajištěn, nadto již musela uplynout lhůta 1 měsíce od právní moci rozhodnutí o zajištění. Je-li podána cizincem žádost o posouzení trvání důvodů zajištění, je zřejmé, že je potřeba provést takové posouzení neprodleně, a to právě s ohledem na to,

že cizinec je omezen na osobní svobodě. Správní orgán má přitom podle § 46a odst. 10 zákona o azylu sám povinnost průběžně zkoumat, zda trvají důvody zajištění, a nelze tak obecně shledat jediného důvodu, pro který by ono přezkoumání trvání důvodů zajištění k žádosti cizince mělo trvat v řádu týdnů. Takový postup je totiž nutno považovat za zcela nepřijatelný“. Uvedené lze aplikovat i na řízení o žádosti o propuštění ze zařízení. Není-li v rámci téhož ustanovení § 46a zákona o azylu stanovena jiná lhůta pro rozhodnutí o žádosti cizince podle § 46a odst. 10 zákona o azylu, je potřeba aplikovat na řízení o žádosti cizince právě lhůtu 5 dnů stanovenou v § 46 odst. 4 zákona o azylu. O žádosti cizince o opětovné posouzení trvání důvodů zajištění a dle současné právní úpravy o žádosti o propuštění ze zařízení musí správní orgán rozhodnout nejpozději do 5 dnů od podání žádosti.

26. Krajský soud zdůrazňuje, že zajištěním cizince dochází k zásahu do jeho základního práva na osobní svobodu (srov. např. rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ve věci John proti Řecku ze dne 10. 5. 2007, stížnost č. 199/05, Rusu proti Rakousku ze dne 2. 10. 2008, stížnost č. 34082/02, Rashed proti České republice ze dne 27. 11. 2008, stížnost č. 298/07, a Saadi proti Spojenému království ze dne 29. 1. 2008, stížnost č. 13229/03), na něž odkazuje i čl. 52 odst. 3 ve spojení s čl. 6 Listiny základních práv Evropské unie a čl. 8 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08, nebo ze dne 19. 7. 2022, sp. zn. Pl. ÚS 12/19). Je proto přípustné jen za striktně definovaných podmínek. Zajištění musí vždy sledovat vymezený účel a lze k němu přistoupit pouze tehdy, nemohou-li být v konkrétním případě efektivně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější, donucovací opatření. Musí být také stanoveno na nezbytně nutnou dobu a nesmí dojít k jeho svévolnému prodlužování, jak se stalo v posuzované věci. Žalovaný měl povinnost vzhledem k omezení osobní svobody žalobce rozhodnout bezprostředně, nejpozději ve lhůtě 5 dní, což neučinil. Tímto postupem nejen ponechával žalobce v právní nejistotě, ale současně mu znemožnil obranu předvídanou v § 46a odst. 10 zákona o azylu.
27. Žalovaný také pochybil, pokud napadené rozhodnutí doručil žalobci za dalších 19 dní od vydání rozhodnutí. Jak vyplývá z judikatury (např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2020, č. j. 10 Azs 41/2020-45) musí být rozhodnutí o žádosti v 5denní lhůtě také doručeno. V té souvislosti krajský soud zdůrazňuje, že je třeba vzít v potaz, že zajištěný cizinec je správnímu orgánu k dispozici 24 hodin denně, tudíž se nemůže vyhýbat doručení. Pro doručování v délce 19 dnů tak nelze shledat jakékoli racionální důvody; krajský soud si ze spisu není vědom žádné reálné překážky, která by včasné doručení znemožňovala. Nelze tak nalézt žádný rozumný důvod k prodlévání s doručováním rozhodnutí.
28. Lze uzavřít, že postup, který zvolil žalovaný, tedy vydal rozhodnutí po uplynutí 5denní lhůty a doručil napadené rozhodnutí žalobci za dalších 19 dní (tedy od podání žádosti do doručení napadeného rozhodnutí uplynulo 44 dní), zásadním způsobem oddálil možnost přezkumu rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení soudem a taktéž případné podání nové žádosti o propuštění. Krajský soud tak shledal napadené rozhodnutí nezákonným pro nedodržení lhůty k vydání a doručení rozhodnutí. S ohledem na tato pochybení se krajský soud nezabýval dalšími žalobními námitkami.

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

29. Krajský soud zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení spočívající v podstatném porušení ustanovení o řízení před správním orgánem podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Krajský soud se dále zabýval tím, zda je třeba věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.)

nebo toliko zrušit. Judikatura správních soudů se v otázce, zda v případě nezákonnosti rozhodnutí o zajištění soud toto rozhodnutí pouze zruší nebo zruší a vrátí k dalšímu řízení, liší. První linie judikatury vychází ze skutečnosti, že soudní řád správní neumožňuje soudu rozhodnutí správního orgánu pouze zrušit a nevrátit (srov. § 78 odst. 4 s. ř. s.; viz např. rozsudky NSS ze dne 5. 2. 2014, č. j. 1 Azs 21/2013-50, ze dne 27. 2. 2014, č. j. 6 Azs 19/2013-47, či výše citované rozsudky č. j. 4 Azs 228/2014-34, č. j. 10 Azs 41/2020-43, a č. j. 5 Azs 107/2017-28). S opačným postupem, kdy bylo rozhodnutí o zajištění pouze zrušeno a věc nebyla žalovanému vrácena, se lze setkat např. v rozsudcích ze dne 8. 2. 2021, č. j. 5 Azs 419/2019-49, ze dne 29. 5. 2019, č. j. 2 Azs 93/2018-68, nebo ze dne 21. 5. 2020, č. j. 7 Azs 417/2019-60. Krajský soud posuzoval nikoli rozhodnutí vydané z moci úřední, ale jednalo se o rozhodnutí o žádosti žalobce – jakkoli bylo úzce navázáno na vlastní rozhodnutí o zajištění. Pokud by krajský soud napadené rozhodnutí o žádosti toliko zrušil, nebylo by jakkoli rozhodnuto o žádosti žalobce o propuštění. S ohledem na stále existující žádost proto musí žalovaný po vrácení věci soudem řízení o žádosti řádně ukončit.

30. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 30. 1. 2015, č. j. 4 Azs 228/2014-34, dovodil, že pětidenní lhůta není lhůtou pořádkovou, ale lhůtou propadnou, po jejímž marném uplynutí nelze rozhodnutí vydat, respektive pokud bylo vydáno, je takové rozhodnutí nezákonné. V posuzované věci tak již není žalovaný oprávněn žádost o propuštění po vrácení věci soudem věcně posoudit. Tento postup by postrádal logiku. Pokud krajský soud zrušuje napadené rozhodnutí pro nedodržení lhůty, opětovným věcným rozhodnutím během dalších pěti zákonem předvídaných dnů by se lhůta toliko prodloužila; o žádosti by žalovaný nerozhodl po 44 dnech, ale tato nezákonná lhůta by se ještě prodloužila o dobu soudního řízení a další 5denní lhůtu. Lze tak jen uzavřít, že pokud došlo k tak zásadnímu procesnímu pochybení, jak tomu bylo v posuzované věci, nelze tuto vadu již v řízení o žádosti zhojit; pochybení žalovaného nesmí mít dopad do žalobcových práv.
31. Žalovaný tak musí bezprostředně po vrácení věci postupovat podle § 46a odst. 13 písm. c) zákona o azylu. Toto ustanovení sice situaci, kdy bylo zrušeno rozhodnutí o propuštění ze zajištění, výslovně neuvádí. Ale s ohledem na podobnost a stejná východiska žádosti o propuštění dle zákona o azylu a zákona o pobytu cizinců lze analogicky vycházet z § 127 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Dle něj *zajištění musí být bez zbytečného odkladu ukončeno rozhodne-li soud ve správním soudnictví o zrušení rozhodnutí o zajištění cizince, o zrušení rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění nebo o zrušení rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení; povinnost propustit cizince vzniká vyhlášením zrušujícího rozsudku*. Krajský soud má za to, že v posuzované věci je tedy na základě analogie se zákonem o pobytu cizinců třeba dospět ke stejnému závěru a cizinec musí být ze zajištění propuštěn vyhlášením zrušujícího rozsudku [§ 46a odst. 13 písm. c) zákona o azylu ve spojení s § 127 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců]. Pro úplnost krajský soud uvádí, že pro použití uvedených ustanovení není rozhodné, zda krajský soud zrušil napadené rozhodnutí z věcných či procesních důvodů. Touto otázkou se taktéž již zabýval Nejvyšší správní soud a v rozsudku ze dne 1. 11. 2012, č. j. 9 As 111/2012-34, uvedl, že *„jednotná interpretace čl. 5 odst. 4 Úmluvy a čl. 15 odst. 2 návratové směrnice, pokud jde o pojem „nezákonnost“, je zcela opodstatněná a odpovídá shora popsaným požadavkům evropského práva na stejný význam a rozsah základních práv a na zachování dosavadní úrovně ochrany. Ta je v případě práva na osobní svobodu jasně dána ustanovením čl. 5 Úmluvy, a proto pokud předmětné ustanovení, včetně související judikatury, vychází z nutnosti zohledňovat nejen hmotně-právní, ale i procesní normy, je třeba, aby z toho shodně vycházel i čl. 15 odst. 2 návratové směrnice. Jeho znění je navíc zcela jednoznačné a nijak*

v rámci použitého pojmu „nezákonnost“ nerozlišuje mezi porušením procesního a hmotného práva, stejně jako to nečiní ani čl. 5 odst. 4 Úmluvy“.

32. Krajský soud nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku, neboť s nejvyšším urychlením rozhodl ve věci samé. Za takového stavu by bylo rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku nadbytečné.
33. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce byl ve věci úspěšný, náhradu nákladů řízení však nepožadoval a ani z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu nějaké náklady vznikly.
34. Žalobci byl ustanoven k ochraně jeho práv podle § 35 odst. 10 s. ř. s. zástupce z řad advokátů Mgr. Ing. Tomáš Tillmann, jehož odměnu a hotové výdaje hradí stát. Soud zástupci žalobce přiznal odměnu za zastupování podle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“) ve výši 3 100 Kč, dle obsahu spisového materiálu, a to za jeden úkon právní služby (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení) podle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu. Dále soud přiznal zástupci žalobce paušální náhradu hotových výdajů na jeden úkon právní služby ve výši 300 Kč ve smyslu § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Odměna a náhrada hotových výdajů celkem činí 3 400 Kč a bude zástupci žalobce vyplacena z rozpočtových prostředků krajského soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

V Ostravě dne 7. února 2024

Mgr. Jana Volková
samosoudkyně